

caia lapos

SZOMJÚSÁG ÉS BETELTÉS A KERESZTYÉN ÉLETBEN.

A kezdő keresztyének élete igen sokszor tele van örömmel és könnyűséggel; játszva siklanak át nehézségeken; a mennyei Atyának angyalai mintha állandóan kezökön hordoznák őket. Sokan ezt az állapotot tartják az első szeretet állapotának s később, mikor az öröm és könnyed élet fájdalmaknak és félelmeknek ad helyet, visszakiváncsoznak az első szeretet boldog állapotába s kutatják az okot, hogy miért, micsoda bűn vagy hüllenség miatt veszítették azt el. Pedig az első szeretet valami egészen más, mint a keresztyén gyermekkor! Viszont mások kétféle - két minőségű, két fokú - keresztyén életet különböztetnek meg. Akik csak megtértek és ujjonnan születtek, azok egy alsóbb fokozaton élnek s ezek nem koronáztatnak meg, csak üdvözülnek. Akik azonban a megtérés után valamikor a szellem-keresztyén is általmennek, akikre a Szellem "teljessége" is kitöltetik, azok állandó bőségben, az isteni Szellem teljességében élnek és odaát megkoronáztatnak. Igen sok komoly keresztyén életében okozott nagy tusakodást és keresést ez a kérdés, hogy van-e ilyen szellem-keresztyén és ha van, mik elnyerésének feltételei.

Hogy a megtérés nem olyan gyorsvonaton való ülés, mely után az utas biztosítva van, hogy célhoz okvetlen megérkezik, legfőljebb arra kell vigyázni, hogy párnázott és ne fapados szakaszt válasszon magának; az nyilvánvaló Pálnak abból a bázonyságtételéből, melyet a filippii levélben tett: Mindent kárnak tartok az én Uramnak, a felkent Jézusnak mindent fölülmuló ismeretéért, melyért a mindenséget itéltem kárnak és itélem szemétnak, hogy majd a Krisztust /a Felkentet/ megnyerjem s úgy találjanak benne, hogy nem lesz nekem a törvényből eredő saját igazságosságom, hanem a Felkentbe vetett hit által való, istenből eredő igazságosságom, mely e hiten alapszik, mely abból áll, hogy megismerjem Ot, feltámasztásának erejét /hatalmát/, szenvedéseinek közösségét, míg egy alakra jutok az Ő halálával, ha így valahogy eljuthatnék arra a feltámasztásra, mely kivesz a halottak közül. Nem hogy más elnyertem volna, vagy már teljességre/tökéletességre/jutottam volna; hanem kergettem, hogy megragadhassam, amennyiben már engem is megragadott a felkent Jézus. De egyet! A hátam megett valókat elfeledve, az előttem levőknek nekifeszülve, célegyenest futok a pályadíj felé, melyet az Istennek a felkent Jézusban tett elhívása elém tart. Akik csak teljesekek vagyunk/tökéletesekek/, azoknak ilyen a törekvésünk!" /Fl. 3, 8-15./ Pálnak e nyilatkozata világossá teszi, hogy a keresztyén élet nem a megtéréssel szerzett bűnbocsánat megtartásában vagy élvezésében merül ki, hanem folytonos harc, küzdelem, versenylfutás /másutt ökölvíadal/, melynek célja valahová a megtérés után és azon felül oljutni. Ha a keresztyén előhaladás, akkor abban fokozatok vannak. Hogy a fokozatok száma csak kettő volna, s hogy a szellem-keresztyén volna a második fokozat, arról sem ez a bibliai hely, sem más bibliai helyek semmit sem tudnak. Ha ez így volna, telve kellene hogy legyenek az apostoli levelek vele. Am sem a Geselekedetek könyvében, sem a levelekben, sem a Jelenések könyvében egyetlen szót sem olvasunk arról, hogy valaki is a Szellem-keresztyén után futna, vagy hogy azt elnyervén, magát biztonságban érezné. A filippii levelet Pál életének utolsó részében írta, nem valószínű, hogy addig a Szellem-keresztyén nem nyerte volna meg, miután rajta keresztül mások megkapták /Cs. 19, 5/ s miután már megtérésekor megkapta a Szellem-keresztyén. Ellenben az élete legvégén írt 2. timóteusi levélben /4, 7. 8./ azt írja, hogy a futásnak vége

van s hogy a harcot megharcolta s hogy már el van téve számára az igazságosság koronája, azaz koszoruja, a pályadíj. Tehát a harc a pályadíjért a földi élet végén fejeződött be Pálnál: alig valószínű, hogy közülünk bárkinél is előbb fejeződnek be. Ha tényleg kétféle keresztyén életfok volna s a Szellemerkresztség osztaná ketté a keresztyéneket, akkor erről a Bibliában valahol szónak kellene esnie; de sehol erről nem hallunk. Ha a Szellemerkresztség volna a pecsét, mely a győzedelmeseket a többiektől megkülönbözteti, akkor Pál Fil. 3, 8-15-öt nem írta volna. A pályabér nyilván nem a Szellemerkresztséghöz, hanem a küzdelemben való hűséghez van kötve, mint ezt Jl. 2, 10 világosan mondja is, úgyhogy az u. n. pünkösdi keresztyénségnek ez az állítása hamis és bibliaellenes. Mi hát a Szellemerkresztség igazi értelme és jelentősége és hogyan érhető az el? Mielőtt erre a kérdésre felelhetnénk, előbb a keresztyén élet másik állapotáról, a szárazságról kell szólnunk és annak értékelését elvégeznünk.

S Z A R A Z S Á G.

A szárazság vagy éhség, szomjuság a beteltség ellentéte. Beteltség pedig kétféle van: gonosz beteltség, mely az embert önmagával, vagy épen Sátánnal tölti be és isteni beteltség, mely nem más, mint a Szellem teljessége, másként a Szellem keresztsége. A Szellem-keresztség ugyanis szórul-szóra a Szellemben való bemelegést jelenti, tehát a Szellemtől való teljes elragadtatást, a Szellem-áthatotta állapotot. Amíg Isten szent Szellemét ránk nem tölti, addig a Szellemtől üresek vagyunk; de ugyanakkor lehetünk magunkkal telve, a világtól telítettek, gonosz szellemisségtől betöltve. Isten ezt az utóbbi teltséget elveheti tőlünk és akkor nagy szomjuság és éhség tölti el. Ha a világot vagy a tisztátalan szellemisséget szomjazzuk, valami előízét érezzük a tulvilági kárhozat gyötrelmének: a csillapíthatatlan, gyógyíthatatlan szomjuságnak. Ha ellenben megkivánjuk Isten vigasztalását, világosságát, vídamságát, akkor rendszerint valami titkos boldogság van a szomjuságunkban, annak a reménységnek titkos érzete, hogy kielégülünk: "Boldogok, akik éheznek és szomjazzák az igazságosságot, mert ki fognak elégülni!" Ha ez a szomjuság fonák és hazug akarással van összekötve, akkor a reménység titkos érzete hiányzik és a szomjuságba a reménytelenség gyötrelme vegyül. "Napok jönnek, ezt mondja Jahve, az Isten, amikor éhséget fogok bocsátani a földre, nem kenyér után való éhséget és nem víz után való szomjuságot, hanem Jahve beszédének hallása után valót. Majd tengertől tengerig fognak vándorolni, északtól fogva napkeletre, hogy Jahve beszédét keressék, de nem találják meg!" /Am. 8, 11. 12./ Az ilyen szomjuság büntetés lesz; de gyógyító büntetés, mert a lélek megszomorodhat Isten szerint való szomorúsággal /II. Kor. 7, 10./ és ha a szomorúság Istenhez hajtja a lelket, akkor szabadulást munkál. A szomorúság, éhség, szomjuság tehát kihívhatja Isten szabadítását. Ha Isten az éhség és szomjuság helyett a szent Szellem örömét és erejét adná a léleknek, elmaradna a lélek megtérése, Isten-keresése s a Szellemmel való betelés a lelket önhitté, önelégültté tehetné. Ezért ideje van a Szellemmel való betelésnek és ideje van az éhezésnek és szomjazásnak. Amíg a léleknek növekednie kell, addig éhség és betelés egymást váltogatják. Ebben a testben, mely a vétek testje, állandó Szellemteltség nem képzelhető; ha pedig némelyek ilyenekkel dicsekesznek, akkor föl kell tételeznünk, hogy a beteltséget nem Isten adja, hanem Sátán; vagy még rosszabb: sátáni káprázat, szomfényvesztés. Az ilyen dicsekvők magukkal vannak tele és csakugyan megfigyelhető, hogy állandóan magukkal foglalkoznak.

Azokkal a dicsekvésekkel szemben, kik azt hánytorgatják, hogy ők állandóan a Szellem teljességében élnek, nemcsak az apostoli levelek tartalma áll, mely elárulja, hogy az apostolok sokszor gyötrődtek félelemtől, kétségektől és érezték a világ szorongatásának lehangelő voltát; hanem szemben áll az Üdvözítő példája és tanítása is, kit a Gecsemáné kertben minden felől szomorúság vett körül s ki azt tanította, hogy "boldogok, akik éheznek és szomjaznak az igazságosságot, mert őket ki fogják elégíteni!" Ez az állandó szellemi kielégültség tehát a jövő dolga, nem a mostani szomorú jelené, mikor a Völegény távol van és a násznép szomorkodik. De, mint már láttuk, ebbe a szomorúságba belevilágít a reménység, mint ahogy a sötét esőfelhőkre rárajzolódik a szivárvány. Ez a borulattal párosult szivárvány: az evilágon élő keresztényen boldogsága. "Szüntelen örüljétek!" mondta az apostol és ez alatt nem a könnyüvértü s magát a nehezen, a bajon tultevő, folyton mosolygó felületességet érti, hanem azt, hogy lelkünk borulattán rajta legyen a reménység öröme. Mikor Pál elkezd azzal dicsekedni, hogy ő is a Felkent szolgája s a dicsekvésben szinte az örjögésig hajlandó menni, akkor nem a Szellem-kereszttség szüntelensé beteltségével dicsekszik, hanem így szól: "Én is a Felkent szolgája vagyok, igen sokszor vereségekben, igen sokszor tömlőcökben, tulnyomóan megvesszőztetve, sokszor halálos veszedelmekben. A zsidóktól ötször kaptam egy bilján negyvenet, háromszor megvesszőztek, egyszer megköveztek. S amikor elsorolja szenvedéseinek hosszú listáját, a végén így szól: "ezen felül van naponként való zaklattatásom, az összes gyülekezetekért való gond! Ki beteg, ha én nem vagyok beteg?! Ki botlik meg, ha én nem égek?! Ha dicsekedni kell, gyengeségeimmel fogok dicsekedni!" /II. Kor. 11, 23-30./ De ugyanez a Pál a harmadik égbe, a paradicsomba ragadtatott el és Jézus állandóan kijelentette neki szándékait. Tehát a Szellem örömeivel és tuláradó boldogságával való állandó beteltség -mesebeszéd! Az ilyesmi vagy csalás, vagy öncsalás, mert a Bibliában ilyesminek nyomát sem leljük.

A zsidók 40 éves pusztai vándorlását régi időtől fogva a keresztényen élet előképeül szokták tekinteni. Ebben a világban nekünk is pusztai vándorlás arészünk, mert ez a világ nem tudja és nem is akarja Isten népének a nyugalmat biztosítani; tehát nem a teljesség, nem a beteljesülés, hanem a zarándoklás, az ígéretekre várás az osztályrészünk. Amit azonban a pusztá nem adhattott meg a népnek, megadta felülről az Isten: kenyeret hullatott alá, fűrjeket hozott eledelül, a kősziklából fakasztott ivóvizet. Ha ez a világ gyűlöl is minket, Isten gondoskodik rólunk és hol szükségem at, hol égi ajándékok bőségében vezet Kanaán felé, melly ez a világ ekkor változik, amikor Urunk királynak abba visszajő. Schasen adta meg Isten a sivatagban vándorló népnek előre azt, amire szükség volt: előbb a szükségét éreztette velők, aztán jött az égi ajándék. Szükség és bőség változott egymást. Így van az egyházzal is: Isten hol saját elégtelenségünket érezteti velünk, hol kegyelmének gazdagságát. Pál nem hiába mondta: "Tudok nyomorogni és tudok fölséggel élni!" /Fl. 4, 12./ Életében, mint láttuk, a kettő változta egymást. Tersteegenről tudjuk, hogy hét eszten dőn keresztül nélkülözötte a Szellem kiáradását s lelke a szellemi éhség gyötrelmét szenvedte. Jézus a szegényeket azért mondta boldogoknak, mert övek a mennyek királysága, mely azonban ma még evilág királyságainak enged tért, tehát ma sokszor láthatatlanul és észrevétlenül valósul meg Isten akarata; látszólag a gonosz győz! Ma a Völegény távol lévén, a bójt idejét éljük, melyet csak fel-fel frissít az égi áldás. Ez a bójt neveltetésünkért szükséges!

B Ő S É G.

A szellemi szárazsággal vagy szomjassággal ellentétben áll a szellemi bőség vagy teljesség. A Csel.könyvében ötször találjuk, hogy emberek "szent Szellemmel teltek meg": először/2,4/ az a mintegy százhusz ember, akik a pünkösöd előtti gyülekezetet alkották/1,15/; másodszer /4,8/ a zsidó nagytanács előtt álló Péter; harmadszor/4,31/ az apostolok kiszabadulása után az imádkozó pünkösöd utáni gyülekezet; negyedszer/9,17/ Pál megtérésekor; ötödször /13,9/ megint Pál Szergiusz Paulusz tisztartó előtt a Barjesva nevű hamis prófétaival szemben. Még egyszer találjuk e könyvben ugyanazt a "megtelik" szót: 3,10-ban a Péter és János csodatételét néző tömeg ámulattal telik meg; 5,17-ben a főpap és a vele levők, 13,45-ben az antiokhiai zsidók féltékenységgel vagy irigységgel; 19,29-ben Efézus városa forrongással. Ezekon a helyeken a görög pléthein ige található. Egy másik ige /plérou/ gyakrabban fordul elő; de gonosz vagy jó szellemmel vagy a Szellelem gyümölcseivel való betelést csak a következő helyeken jelenti: Lk.2,40 szerint a gyermek Jézus telt meg bölcsességgel; Jn.16,6 arról beszél, hogy Jézus beszéde alatt a tanítványok szíve betelt szomorúsággal; Csel.2,2 szerint az egész ház, melyben a szent Szellemlre váró tanítványok voltak, betelt erős szellel; 5,3 szerint Anániász szívét a Sátán töltötte be hazugsággal; 13,52 szerint az antiokhiai tanítványok megteltek örömmel és szent Szellemmel; Róm.15,13-ban örömmel és békességgel való beteléstől van szó, azonban nyilván lassanként hosszabb idő alatt; Ef.1,23-ban a mindenséget mindennel betöltő Isten teljességét említi; 3,19; 4, hasonlót tartalmaz; 5,18 a bor részegségével szemben a Szellemmel való betelést ajánlja; Kl.1,9 mindenféle megismeréssel való megtelést említi; II. Tm.1,7 örömmel való megtelést. Cs.17,16 a szent Szellemmel való betelést a szent Szellemmel való megkeresztelkedésnek, pontosabb fordítással: a szent Szellemben való bemenésnek nevezi s utal Jánosra, ki bejelentette, hogy ő ugyan vízzel keresztel, de aki utána jár, tűzbe, Szellemben fog bemeníteni. Mivel a vízkeresztelés egyszer történik, abból következtették, hogy a szent Szellemben való bemenítés is egyszer történhetik csak s így a megtérés vízkeresztelése után következnie kell egy szellemkeresztelésnek. Amde a következtetés hamis, mert -mint láttuk- a Szellemben merülés Pálnak az életében is többször történt meg /Cs.9,17; 13,9/ s az első tanítványokra is ismételten töltetett ki a szent Szellemmel/Cs.2,4; 4,31/. A vízkeresztelés jelképe a szellemkeresztelésnek; de a jelképből elég volt egy, míg a valóságnak többször, állandóan megújítva kellett bekövetkeznie. Az apostoli kereszténynek tehát nem hordozták állandóan magukban a szent Szelleml teljességét, hanem időnként beteltek vele, mikor arra különös szükség volt. Ilyen különös szükség volt: az első bizonyosságtétel a Megfeszített feltámadásáról/Cs.2,4/, a nagy tanács előtt tett bizonyosságtétel/4,8/, a kiszabadulásért adott hála /4,31/, Pál megvilágosodása/9,17/ és a ciprusi helytartó előtt a keresztényen hit erejének megmutatása/13,9/. A Szelleml teljessége tehát nem a személyhez volt kötve, hanem az alkalomhoz; nem rangjelzés volt az egyéneknek, hanem felszerelés egy szolgálat elvégzésére. A pléroun igével jelzett esetekben a keresztényen egyház minden tagjához hangozott a felhívás, hogy teljenek be szent Szellemmel, vagy nyerjék el Annak gyümölcseit. Az a megkülönböztetés, hogy vannak csak bűnbánó keresztények és vannak szellemkereszteléssel kitüntetett keresztények, hamis, az Irástól nem igazolt.

Az előbb említett két görög ige: pléthein és pléroun, továbbá a hozzájuk tartozó főnevek: pléthos és pléroma nem ugyanazt jelentik. Pléthos annak a tömegét vagy teljességét jelenti, amivel betöltünk valamit,

tehát pléthein egy tömegnek, egy teljességnek a kiöntését jelenti. Pléróna ellenben a betöltendő üres edénynek vagy tartálynak a teljes betöltését fejezi ki, plérón tehát egy üres edény egész térfogatának a betöltését jelenti. Mászt jelent tehát a Szellem kitöltése a jeruzsálemi gyülekezetre, Péterre és Pálra, ahogy erről Cs. 2, 4; 4, 8; 4, 31; 9, 17; 13, 9 megemlékeznek és mászt jelent a keresztyéneknek vagy a gyermek Jézusnak bölcsességgel, örömmel, békességgel vagy szent Szellemmel való betöltése, ahogy ezt Lk. 2, 40; Cs. 13, 52; Róm. 15, 13; Kl. 1, 9; II. Tm. 1, 4 elbeszélük. Az utóbbi helyek azt fejezik ki, hogy Jézus egész lelke, egész gondolkodása és törekvő világa megtelt bölcsességgel, minden tétét ez az isteni bölcsesség irányította; hogy a keresztyének egész lelki világát az öröm, a békesség, a Krisztus ismerete irányította, hatotta át; egész törekvését, gondolkodását a Szellem vezette. Az előbbi helyek azt fejezik ki, hogy a szent Szellemből nem kis mennyiség, hanem egész tömeg, egész teljesség zudult rá a jeruzsálemi gyülekezetre, Péterre vagy Pálra abban a pillanatban, mikor nagy feladat előtt állottak s ehhez a feladathoz megfelelő fegyverzetre volt szükségük. Pál sokáig ellenállt a Krisztus hívásának, de mivel őszinte volt, ahogy megtért, mindjárt a Szellem tömege töltötte meg és sodorta magával. Pléthein a Szellem tömeges áradását fejezi ki, plérón a lassu, kitartó, de teljes munkát végző munkáját. Egy tartályt úgy is meg lehet tölteni, hogy egyszerre óriási víztömeget zuditunk belé; de úgy is, hogy hosszú időn át lassan csordogál bele a víz, míg egészen be nem tölti. Cs. 5, 17-ben plétheint találunk, tehát a főpapba, és a szaduceusokba a gyűlöletnek, helyesebben a féltékenység, irigységnek egész tömege szakadt bele. Hasonlóképen Cs. 19, 29 szerint a forrongásból a forrongó indulatból egy nagy tömeg szakadt a városra; ha ez utóbbi helyen nem pléthein, hanem plérón állana, akkor azt kellene gondolnunk, hogy az egész város megtelt forrongással. Am nem erről van szó, csak a forrongás szellemének, pokoli töltetésnek nagy tömege érte el a lakosságnak egy részét, mely az utcákon tolongott. Ellenben Anániász szívét lassankint, sok hamiskodás, csalás révén, tehát nem egyszerre és nem egy tömegben töltötte be a hazugság; mert Cs. 5, 3-ban plérón áll és nem pléthein; Jn. 16, 6 szerint Jézus beszéde alatt, melyben a váláshoz szektatta tanítványait, az egymás után csöpögő szavak hatása alatt lassan, de egészen megtelt a tanítványok lelke bánattal és Cs. 2, 2 értelmében a jeruzsálemi ház, melyben a tanítványok tartózkodtak, nem egyszerre, hanem lassanként telt meg szellel, zugó fergeteggel, nyilván az állandó ostromló inádkozással karöltve. E finom megkülönböztetések rendkívül fontosak a szent Szellemmel való megtelés helyes megértése végett.

Kétféleképen telhetünk meg szent Szellemmel: ránk szakadhat a szent Szellemmel egy nagy tömege és a szent Szellem lassanként áthatja egész bensőnköt, egész gondolkodásunkat és törekvésünket. Az előbbi megtelésnek neve a szellemkeresztség. A keresztesítés bibliai alakja a bemeítés és a bibliai bapítizeln szó bemeítését jelent, bemeítást és nem vízzel való meghintést. A bemeítéshez nagy víztömeg kellett. A szellemkeresztség tehát a szent Szellemmel egyszerre támadó erős sodrát, magával ragadó hatalmát jelenti, amint ez a jeruzsálemi keresztyénekkal, Péterrel és Pállal a megjelölt esetekben történt. Az ilyen kiáradás azonban nem maradandó hatásu, mert, mint láttuk, ismételten történt, tehát nem maradt a tanítványokon. A másik fajta megtelés nem nagy tömeggel történik, hanem hosszan tartó állandó szellemi vezetéssel, mint Róm. 8, 14 mondja: "Akiket Isten Szelleme hajjt, azok Isten fiai!" Ez a szellemvezetés állandó s még a lélek szárazságának idején is tart, sokszor észrevétlen befolyásolással megy végbe;

ellenben a Szellemlnek tömegben való árasztása időnkint törté-
 nik és sokszor hosszú időn át el is marad. Helytelen szóhaszná-
 lattal a Szelleml nagy tömegű kitöltését szokták ébredésnek ne-
 vezni, holott az ébredés történhetik lassankint és nagyobb bel-
 ső mozgalmak nélkül is. A Szelleml erejének tömegben való megnyi-
 latkozása feltűnést kelt több, ezért ezt szokták többre becsülni
 s ezért imádkoznak többet. Kétségtelen, hogy a Szelleml ily hatá-
 sai nagy értékűek és szükségesek; imádkozni is lehet értük. Am
 igen helytelen dolog a Szelleml-közlés másik módját kevesebbre
 becsülni, ezért kevésbé imádkozni. Ahol a Nilus folyam az útját
 elzáró hegyeket áttörte, ott vizeséseket alkotott; útjának későb-
 bi részét azonban egyenletes folyással teszi meg; áldó iszapját
 nem a vizeséseknél rakja le, hanem nyugodt menetében, mikor az á-
 radás lassu folyamata azt lehetővé teszi. Az ugynevezett ébredé-
 sek, helyesebben szellemlkeresztségek idején nagy megmozdulások
 történnek; tömegek ébrednek fel, csatlakoznak Krisztus zászlajá-
 hoz; de lassankint a medrét elhagyó szellemlár elapad, a habok
 visszatérnek a régi mederbe; a fogházak, kocsmák megint megtel-
 nek; a "felébredtek" nagy része visszamegy a világba. Ilyen ébre-
 désekre akkor van szükség, mikor Sátán varait széjjel kell evi-
 lágon törni. Ez a Nilus vizeséseinek korszaka! A sodró viz ösz-
 szetöri bennünk a világiasságot, a sátáni megkötözöttséget; de
 a törmelékek bennünk maradnak, nem tisztulnak ki. Az ilyen u.n.
 ébredések után olyanok a lelkek, mint azok az özönvízkorabeli
 barlangok, melyeknek mélyére a vizár összetört emberi, állati
 csontokat, használati tárgyakat, szétbomló földrétegekkel együtt
 összesodort. A halál jelei a léleklben maradnak és újra működésbe
 kerülhetnek. Mert a kisártó mult a léleklben maradt.

A gyermek Jézus nem egyszerre kapta a bölcseséget, hanem
 egyik bölcs látás a másikat követte s így halmozódott fel benne
 a bölcsesség csodálatos vára. A keresztyén életbölcsesség is ugy
 épül fel, hogy szellemlieket szellemliekllel vetünk össze, azaz szel-
 leml sugallatokat szelleml sugallatokhoz csatolunk /I. Kor. 2, 13/.
 Hasonlóképen van a megismeréssel. Mióta Pál a kolossébeli keresz-
 tyénekről hallott, nem szűnt meg értük imádkozni, hogy Isten aka-
 ratának megismerésével teljenek be: amily hosszú ideig tartott
 az imádkozás, oly hosszú ideig a megtelés; vagyis minden nap, min-
 den hónapban, minden évben új ismeretanyagot csatoltak a
 kolossébeliekl a régihez /Kl. 1, 9/. Az ismeretnek megfelelően
 nőtt bennük a szelleml bölcsesség és értés minden téren. A Szel-
 leml-adta öröm és békesség is mind jobban áthatotta a keresztyé-
 nek lényét, ahogy Istenhez és Urukhoz, Jézushoz hozzánttek. Las-
 san rakódott le bennük Jézus lénye abban a mértékben, ahogy az
 Urat megösmerték, mintegy nyitott szívllekllel lefényképezték. A
 Szellemllel való betelésnek ez a módja maradandóbb hatásu, tehát
 értékesebb. A növény nem egyszerre nő, hanem lassan.

Ugyancsak a Pléróun ige áll ott, ahol arról beszél az a-
 postol, hogy Isten a mindenséget mindenben be fogja tölteni /Ef. 1,
 23/ s akkor Isten minden lesz mindenekben /I. Kor. 15, 28/. Ez a
 betöltés egy hosszú, évezredekig tartó, vagy még hosszabb mun-
 kásság eredménye lesz. Ennek a betöltésnek egyik része s állo-
 mása az egyház betöltése Isten lényével. Mikor az egyház bete-
 lik Istennel, ő maga Isten teljességévé válik s ezzel földi ne-
 veltetése befejeződik /Róm. 11, 25-ben az egyház a nemzetek kö-
 zül való teljesség nevet viseli /pléróma//, mert telítve lesz
 Istennel. Érdekes, hogy pléthein igével az Irás sohasem szólítja
 fel a keresztyéneket a szent Szellemllel való betelésre; de fel-
 szólítja a pléróun igével /Ef. 5, 18/; mert nem függ tőlük, mert
 nem függ tőlünk, hogy a szellemlkeresztséget kapjuk, de az Isten-
 nel való betelés a megszentelődés útján tőlünk is függ.